

опустошаваха душата ѝ, горчивината на преживяното презъ последнитѣ дни се надигна въ сърдцето ѝ, прелѣ, удави я съ злина и гнѣвъ. Какво щѣше да стане, ако латинецътъ я издадѣше? Ако обадѣше на Калояна всичката ѝ коварность и невѣрство? Иваница щѣше да я убие... Нѣмаше никакво съмнение въ това! Подълъ страхъ сви гърлото ѝ, задуши я въ безумни опасения. Тя щѣше да бѣде опозорена, изгонена, убита, може би... А той, гордиятъ, недосягаемиятъ, щѣше да ликува надъ заслуженото ѝ наказание... Притѣмнѣ ѝ. А царьтъ продължаваше да стиска рѣжката ѝ. — Кажи!.. Кажи!..

Тогава тя почти извика:

— Бодуенъ ме оскърби!

И почувствува трепета, който разтърси Иваница. Затвори очи и зачака страшната му яростъ.

— Какво? Какво говоришъ? Той е дръзналъ! Говори!.. Говори!..

— Той... той...

— Какво?

— Той... ми предложи да избѣгаме двама, въ Константиновградъ! Обеща ми императорски вѣнецъ, ако му помогна да избѣга... И после... после се опита... О! то бѣше тъй ужасно!.. Той искаше... — тя се задави въ сълзи и почти загуби съзнание.

Нѣколко мига Калоянъ остана неподвиженъ. Изненадата и гнѣвътъ му бѣха тъй голѣми, че отначало той не можа да разбере съвсемъ ясно обвинението на Целгуба. То бѣ тъй чудовищно, че разумътъ му отказваше да го приеме.

Бодуенъ! Бодуенъ да дръзне това... Значи така му се отплащаше за великодушната и благородна обноска! Така му се отплащаше за това, че бѣ пощадилъ живота му! Значи подъ най-благовидния образъ можело да се крие най-черната измама... Значи задъ това свѣтло чело се таяла най-коварна мисль... Да избѣга и да отнеме жена му... А той го бѣ обикналъ като братъ! Безъ да знае, че змия е прибралъ въ пазвата си! Но той ще смаже главата на тази змия! На тази присторена невинность! Това